

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Avgvstini Valerii, Veronensis Episcopi, De Rhetorica
Ecclesiastica Libri III. Perqvam Ervditi**

Valiero, Agostino

Coloniae, 1582

Quid sit Homilia. Cap. XLIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69050](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69050)

laudant; laudent vt reprehendāt, vt excitent ad gratias agendas, & vt corrigant; quemadmodum fecit B. Paulus scribens ad Corinth. his verbis: Laudo vos, in hoc non laudo: ita nos dicere possumus; laudo vos hereticorū esse inimicos acerrimos, laudo fidei Christianae sinceritatem, quam conseruatis; sed nō laudo, quod operibus fidem non confirmetis; quod tanto studio iniurias vlciscamini. Nunquam de praedestinatione loquatur, quin aliqua de libero hominis arbitrio attingat: nunquam de peruersis quorūdam sacerdotum moribus, quin de sacerdotij auctoritate prius multa dixerit: nunquam matrimoniū ita laudet, vt virginitatem ei nō anteponat. Hanc etiā sibi praescribat legem, nē se ipse iactet, aut sua, quod nonnulli faciunt, qui res pulcherrimas, nō antea auditas, se dicturos pollicentur; qui recitant se alijs in locis dixisse, & admirationem concitasse; & vt maximi viri habeantur, aliorum catholicorum opiniones confutāt. quarē nihil aliud assequūtur, quā quod inuidiam, odiumq; hominum incurrunt. Caueat, nē in sacerdotes, in ordinem episcoporum, in principes, multo minū in Pont. Max. Christi Vicarium dicere audeat; nam hoc est seditiosi ingenij, & hominis auram popularem aucupantis; quo morbo labrauerunt heretici, qui iurgijs conuicijs sacerdotes infectātes, incautas animas decipere studuerunt. sed hoc in primis diligenter caueat, nē sibi ipsi placeat, nē longitudine sermonis, superuacaneis verbis tempus conterat. nam alimenta, quae non abundant, auidius sumuntur.

Quid sit Homilia. Cap. XLIII.

LOCVS postulat, vt dicamus quid sit Homilia: ea autem est colloquiū. eo nomine appellati sunt sermo-

nes episcoporum ac sacerdotum ad populum; quia ut inter patrem & filium, ita inter sacerdotem & populum haberi debet sermo: et in illis sermonibus quaedam simplicitas, & familiaritas à charitate profecta, debet apparere. quæ familiaritas cognoscitur, cum sic videtur scripta homilia, ac si in magna quadam domo, pater familias ad familiam admonendam assurgeret; nec ij, à quibus habebantur, longa utebantur oratione, cum mos diuidendi sermones in duas aut tres partes, apud veteres, quod sciamus, non fuerit receptus.

Quòd in dicendo adhibendum sit iudicium.
Cap. XLIIII.

HAEC autem omnia, & multo plura, quæ dici possent, facile assequetur orator, si iudicium, quod condimentum orationis, & actionum omnium humanarum est, in dicendo adhibuerit; & illa verba S. Hierony. qui ecclesia fuit doctor grauissimus, in animo suo impresserit, atq; ad se pertinere maximè existimauerit. Doctor ille grauissimus, concionatorem quendam laudans, hac utitur laudatione minimè vulgari, sed egregia admodum: Nec ad instar, inquit, imperiti medici, vno collyrio omne vulnus curare, sed per singulas ecclesias, vulneribus medetur illatis. Quare iudicij regulas, quas vir sanctitate & doctrina eximia insignis tradit S. Antonius Archiepiscopus Florentinus, obseruet orator. Diligenter inquirat mores, et præcipua vitia illius ciuitatis, oppidi, aut loci, vbi sermones habiturus est. ut enim inter homines reperiuntur alij, qui magis sint procliues ad libidinem, alij qui ad auaritiam, quidam qui ad vindictam; ita etiam
qua-